

ERJEDÉS

Én cérnára húztam föl a négylevelű lóherét
S fűzérrel árultam a jószerencsét,
Mig a magam rongyos vágyai
Kopottülepű nadrágban táncoltak
A vándormadarak lakodalmán.
Tekintsetek szabályokba vágott tincseimre.
Nem hiszek már balgán
A jótékonyág tündérében,
Mert ezerszer édes szőlőtermését
A késő szüreteknek
Keserű erjedés emésztette
És a drága mustok aranylevét
Ellepték fázó katicabogarak.

VIHAROS ÉVTIZED

Szörnyű világ taposta rabjait,
Árván pusztultak vének, gyermekek,
Hites vándorok szólaltak meg akkor,
S elszánt szavuk dalokra ihletett.

Én csak biztattam a csüggedőket,
Sajnáltam, aki kátyúban megrekedt,
A szájalom dalát mindig fújtam,
Ezért kísért végig a szeretet.

Szerettek a gyöngék, elnyomottak,
S bátor harcosok tiszteltek engemet,
Mocsoktalanok csapatában jártam —
Ezt kitörölni most már nem lehet.

Néha magam maradtam botorkálva,
Mert sok meghalt, ki harcokba sietett.
Én cipeltem tovább a gyászukat híven,
Míg mozdult az új rengeteg.

Fordult a sorsunk földindulásban,
Sokan mondtunk már győzelmi éneket,
Én az ifjúság nagy szívébe láttam,
S a régi láz csak tovább kergetett.

Ám néhanap akadtak léha törtetők,
Kiket a változás hulláma fölvetett,
Megtépték szerény köntösöm, koszorúm,
Durván tagadván a tisztaság érdemet.

Habár én mindig a jövőért tüzeltem,
S lázban égve a tisztákért remegtem,
E kicsinyes bőszek tépdesték a szépet,
Mit megleltem régen élő énekemben.

De a dallá vált érzés és gondolat
Már nem enyém, intett testvérnépeket,
Sorslátó parancsszónak tudták e tájon,
S ezt elvitatni soha nem lehet.

Ki harcot tagad, gonoszul gyűlöli
A megváltott új rendet s életet,
Bárhogyan gáncsolnak kis gonoszok,
Az igazat tagadni már nem lehet.

Nemzedékek nőttek meg mellettem,
Míg végig vívtam harminc évemet,
Sokat sanyarogtam, küzdöttem, áldoztam,
S engem már letagadni nem lehet.

Romlott ösztönű kacér kakasok
Hiába állítanak meg a történetet,
Ami lefolyt itt, én is beleszóltam,
Engem letagadni most már nem lehet.

*Az igazi életűek láttak már régen,
Mert ők is áthágtak rémes éveket.
A dolgozók lámpása voltam mindig,
És vitt magával a végtelen sereg.*

*Hogy szóttalanok megnyílt szája voltam,
És töretlen őriztem tiszta hitemet,
Dalok koszorúja mondja el komoran,
S tanúsítja három viharos évtized.*

HÁBORGÓ VIZEKEN

*... Az ember kikötne,
De sziklafalat ér.
Vitorlakötéltől
Véresre mart tenyér
Hajtaná a partra,
De nincs öböl, sekély.
S megviselt csónakját
Partnak veri a szél.*

*Micsoda hullámok
Vitték bős irammal!
Az evező pihen,
De a csónak nyargal.
Hullámtarajra föl,
Hullámvölgybe alá
Lökték nehéz erők,
S magát meg nem adá!*

*Zokogott a deszka
Csónakja testében.
Úgy érezte, saját
Csontja egy sincs épen.
De az ülőt fogta
S a szivét marokra,
Nem akart terülni
Alant a habokba.*

Zakatoló szélnek
A fejét szegezte,
Sós habbal sós könnye
Keveredett össze.
Villám vert fölötte,
Hogy holtra ijessze,
De csónakját tartá,
Csak szembe, csak szembe!

A közel elveszett,
Összetört a messze,
Nincs nyugvó pillanat,
Hogy partra eressze.
Sodró bukdosásban
Minek is evezne,
Nem segíthet itt más,
Csak egy kis szerencse.

— Mert vihar kialszik,
Hoz az éj csillagot.
Egymást tiporják le
A megőrült habok,
S az ember, kit saját
Félsze le nem tipor,
Végül kikötésre
Partot lel valahol . . .